

A faluközpontban álló ismeretterjesztő tábla szövege

Szuhahuta-Mátraalmás

A Köves-orom, a Galyatető és a Galyavár ölében 500-600 méter magasan elterülő halmaztelepülés. Német, morva, szlovák és lengyel betelepülők a 18. században alapították. Kezdetben a hamuzsír készítés és a faszén égetés jelentette az emberek megélhetését.

Az üveghuta 1777-től 1830-ig működött. Az üvegyártás folyamatában a négy alapító család: a *Gembiczkiek*, a *Storkok*, a *Draveczkik* és a *Lajgutok* osztoztak a feladatokban. A fő tevékenység mellett jelentős szerepe volt a favágóknak, az ölfavágóknak (*slogar* és *sakovinar*), a faszerszám készítőknak, akiknek kezei közül 101 féle használati tárgy és gazdasági eszköz került ki. A kiváló klíma és természeti adottságok mellett a gyógynövény gyűjtés és más erdei melléktermékek gyűjtése is nagy jelentőséggel bírt. A szénbányászat 1949-től a ménkesi táró megnyitása után több mint 50 családnak biztosított megélhetést.

A falu lakosainak száma 1930-ban 448 fő volt, akik – nyolc híján – mind szlovákoknak vallották magukat. 1947-ben az itt élők tragédiájára a falu lakosságának 60 százaléka települt át Csehszlovákiába. Az akkori érzéseket leginkább egy népdal szövege fogalmazza meg:

*Félutamól visszanezék
Szép magyar hazámra
Fáj a szívem édesanyám,
Meghalok utána.*

A rákövetkező négy évizedben bekövetkezett infrastrukturális fejlődés (köves út, elektromos áram, lakásépítések, telefon, vezetékes ivóvíz, gáz, csatorna) és az 1962-ben történt névváltozás – Suzhahutáról Mátraalmásra – sem tudták csillapítani a nagy arányú lakosságvesztést, mely a mai napig is tart. Mi sem bizonyítja jobban ezt a tényt, hogy 2008-ban 119 főt számláltak a faluban.

A településen máig fellelhető két műemlék: egy népi jellegű tölgyfa feszület és harangláb, mely 1868-69-ben készült.

Hisszük és gondoljuk, hogy Mátraalmás a Mátra zöld szíve!